

РЕШЕНИЕ

№ 313

гр. София, 10.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Лилия М. Руневска

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ивайло П. Георгиев Въззивно гражданско
дело № 20231800500213 по описа за 2023 година

С Решение № 31/14.02.2023г., постановено по гр.д. № 267/2022г. на Костинбродския районен съд, е отхвърлен предявеният от В. В. срещу „ТБД – Т.п.“ ЕАД иск по чл. 128 т. 2 от КТ за неизплатено трудово възнаграждение в размер на 8100 лева за периода от 01.05.2020 г. до 31.10.2020 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска (28.03.2022г.) до окончателно изплащане на вземането, като неоснователен и недоказан.

Със същото решение е отхвърлен и искът по чл. 86 ал. 1 от ЗЗД на В. В. срещу „ТБД – Т.п.“ ЕАД в размер на 1498,50 лева - лихва за забава.

Настоящото производство е по реда на чл. 258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс и е образувано по въззивна жалба на В. В. срещу горното решение. Жалбоподателят счита същото за неправилно, както и че мотивите към него не кореспондират със събраните доказателства. Описва обстоятелствата, които счита за установени по делото. Намира, че работодателят, неспазвайки трудовия договор, не го е включвал през процесния период в месечните графици за работа и умишлено му създавал пречки да изпълнява работата, за която се е уговорил. В нарушение на чл. 124 КТ не му бил осигурил условия за изпълнение на работата и за изплащане на възнаграждение за същата. Поддържа, че през м. ноември 2020 г. бил включен в графика за първи път след цитирания период и е изпълнявал добросъвестно трудовите си задължения до м. януари 2022г. Оспорва изводите на районния съд за устно поискан от него отпуск чрез началника му Янко Тодоров. Подчертава, че тези изводи са направени въз основа на документи с невярно съдържание, като в тях били фалшифицирани почеркът и подписът му. Изразява становище, че установеният от работодателя ред в предприятието е порочен и не следва да се вменява във вина на ищеца. Сочи,

че му е разрешен отпуск без каквото и да било заявление или молба, а самият отпуск е в календарни а не в работни дни (в нарушение на КТ), както и липсва писмено уведомление срещу подпис за началото и края на отпуска. Излага съображения, че ръководството на предприятието го уведомявало, кога е на работа и кога - в отпуск, като еднолично оформяло необходимите документи за това. На въпроса за липсващия график му било отговаряно, че няма работа, а едва след представяне на трудовото досие по делото се оказало, че времето, през което не му е била осигурена за работа, е било оформено като неплатен отпуск. Счита, че вещото лице по ССЕ е отговорило на въпрос, който не му бил поставян, и който е от компетентността на съда. Моли въззивната инстанция да отмени обжалваното решение и да уважи иска. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемия, който оспорва жалбата. Подчертава, че мотивите на съдебния акт не подлежат на самостоятелно обжалване. Изразява съгласие с част от изтъкнатите от жалбоподателя фактически обстоятелства, но подчертава, че през процесния период той не е полагал труд. Прави изводи от факта, че не само през процесния период, но и за цялото времетраене на трудовото правоотношение между страните, никоя молба за отпуск на В. не е подписана от него, както и две от допълнителните споразумения към трудовия договор. Счита, че работникът е бил недобросъвестен. Описва реда за заявяване и ползване на отпуск в предприятието и намира, че жалбоподателят го бил спазвал. Същевременно, последният не бил преназначаван, нито е изразявал воля за прекратяване на трудовото му правоотношение, а през м. юни 2020г. дори ползвал отпуск по болест. Моли съда да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд жалбоподателят се явява лично и с адв. Ц., който поддържа жалбата, моли съда да отмени обжалваното решение, както и да уважи иска. Претендира разноски. Представя писмени бележки, в които навежда нови доводи. Твърди, че маневрен район С. обслужва само мина С., и, когато мината е била затворена, не е имало работа в този маневрен район. Съответно, на него не му била предложена друга работа, а устно бил уведомен, че предстои прекратяване на трудовото му правоотношение, което не се случило. Междувременно, работодателят не му осигурявал условия за работа, а оформял фалшиви молби за отпуск. Независимо от това, той ежеседмично посещавал маневрения район, за да се грижи за домашните любимци. Изтъква, че работодателят няма право да принуждава работник или служител да ползва неплатен отпуск, а в случая той не е искал такъв. Възпроизвежда част от вече изложените във въззивната жалба доводи. Моли съда да отмени обжалваното решение и да уважи иска.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд жалбоподателят лично заявява, че никога не е искал неплатен или платен отпуск за тази година. Било му обяснено, че в Ковид- пандемията работодателят имал право на един месец, а за останалия период - не се бил обаждал по телефона и не бил искал отпуск. Бил уведомяван, че няма работа, а след шестия месец го извикали на работа и той се отзовал.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд въззиваемият се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата и поддържа отговора. Моли съда да има предвид показанията на ищеца, протоколирани в протокол № 317

от 15.06.2022 г., като самият той бил признал, че е нарушавал трудовата дисциплина. Подчертава, че той е бил назначен в район по железопътен транспорт П., който включва не само маневрен район С., а и А., Б.б. и други райони. Изтъква, че всички останали служители от този маневрен район не са преназначавани и не са с прекратявани правоотношения. Работодателят не бил установявал престой. Моли съда да отхвърли въззивната жалба и да остави в сила решението на първоинстанционния съд. Претендира разноси.

Съдът намира, че фактическата обстановка по делото, установена въз основа на събраните в първоинстанционното производство доказателства, е описана в обжалваното решение, поради което не следва да се възпроизвежда в настоящия съдебен акт.

В производството пред въззивната инстанция не са събрани доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

I. По валидност

В случая, обжалваното решение е валидно, доколкото е постановено от надлежен съдебен състав, в писмен вид и е подписано от разгледалия делото съдия, като изразената от последния воля е ясно и разбираемо формулирана.

II. По допустимост

Обжалваното решение е и допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки за предявяване на иск и са липсвали отрицателни такива, а съдът се е произнесъл по действително предявените искове.

III. По същество

Съгласно чл. 242 от КТ, положеният труд по трудово правоотношение е възмезден, а съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Видно е, че предпоставка за възникване на това задължение е реално извършвана работа от работника или служителя. Поради това неоснователно жалбоподателят поддържа, че работодателят му дължи заплащане на трудово възнаграждение за периода м. май – м. октомври 2020 г. въпреки неполагането на труд от негова страна. Съгласно трайната съдебна практика (напр. Решение № 376 от 21.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 329/2011 г., III г. о., ГК, Определение № 309 от 24.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6830/2014 г., III г. о., ГК, Определение № 866 от 26.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 3200/2014 г., III г. о., ГК, Определение № 412 от 9.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1010/2019 г., IV г. о., ГК, Решение № 504 от 18.12.2019 г. на ОС - Пазарджик по в. гр. д. № 750/2019 г.) трудово възнаграждение се дължи само за реално положен труд, а наличието на действащ трудов договор и съществуващо трудово правоотношение, само по себе си, не е достатъчно за възникване на такова задължение, ако работникът

или служителят фактически не е осъществявал съответната трудова функция. Поради това, за основателността на иска по чл. 128, т. 2 от КТ от решаващо значение е да се докаже действителното изпълнение на служебните задължения през процесния период.

В случая страните не спорят (а в открито съдебно заседание на 15.06.2022г. ищецът е заявил изрично), че през този период ищецът не се е явявал на работа и не е полагал труд за насрещната страна по делото в качеството ѝ на работодател. Поради това и с оглед цитираната по-горе съдебна практика, настоящият съдебен състав намира, че за исковия период на В. не се дължи трудово възнаграждение, независимо от съществуващото през този период трудово правоотношение между страните по делото.

Неоснователен е изложеният във въззивната жалба и в писмените бележки довод, че неполагането на труд от страна на жалбоподателя през този период се дължало на невключване на ищеца в графика за работа, неосигуряването на условия от страна на работодателя за изпълнение на работата, както и на устните сведения, че нямало работа. По същество, този довод е такъв за наличие на престой по вина на работодателя (чл. 267, респ. чл. 267а от КТ) или за недопускане до работа (чл. 213 от КТ), в които случаи на работника или служителя би се дължало брутно трудово възнаграждение, но е заявен несвоевременно – едва във въззивната жалба. В исковата молба са били изложени съвсем различни обстоятелства, а именно, че през този период е съществувало трудово правоотношение между страните, но че дължимото трудово възнаграждение не е било изплащано на ищеца въпреки че не е бил в отпуск и че трудовото му правоотношение не е било прекратено. Поради това първоинстанционният съд не е можел да предполага, че те са част от правния спор и от правното основание на главния иск, поради което правилно е квалифицирал последния като такъв по чл. 128, т. 2 от КТ, като не е обсъждал тези обстоятелства, нито е разпределял доказателствена тежест във връзка с тях. Наистина, те биха обусловили правна квалификация на главния иск по чл. 267, чл. 267а или чл. 213 от КТ, но, както се посочи по-горе, те не са били наведени своевременно от ищеца и поради това не са били взети предвид от районния съд при доклада на делото (л. 81 – 86 от първоинстанционното дело). Страните не са възразили срещу така определената с доклада правна квалификация (л. 99 от първоинстанционното дело), с което тя е станала окончателна и е определила подлежащите на доказване обстоятелства и пределите на съдебното произнасяне. По аргумент от чл. 214, ал. 1 от ГПК, изменение на иска е можело да се заяви валидно най-късно в първото заседание за разглеждане на делото, но в случая това не е извършено, а с края на това заседание тази възможност е преклудирала. Поради това в настоящото производство релевантни са именно обсъдените по-горе предпоставки за основателност на исковата претенция по чл. 128, т. 2 от КТ – наличие на трудово правоотношение между страните и реално полагане на труд от страна на ищеца през процесния период.

Дори хипотетично да се приеме, че жалбоподателят навежда твърдението за престой (респ. недопускане до работа) единствено като аргумент в подкрепа на предявения иск по чл. 128, т. 2 от КТ, следва да се има предвид, че, съгласно чл. 266, ал. 1 от ГПК, на настоящия етап от производството не може да се твърдят за първи път обстоятелства, които страната е знаела към момента на подаване на исковата молба или отговора. В случая не е налице хипотеза по чл. 266, ал. 2 или 3 от ГПК, поради което

навеждането и доказването на такива твърдения, както и съобразяването с тях е недопустимо.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че, след като ищецът не е полагал труд през процесния период, не му се дължи възнаграждение за извършена работа по чл. 128, т. 2 от КТ. Предявеният иск с тази правна квалификация е неоснователен и правилно е бил отхвърлен. Така, първоинстанционното решение е правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

IV. По разноските

С оглед изхода на делото и отправено искане в такъв смисъл, в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 23, т. 1, предложение второ от Наредбата за заплащането на правната помощ, както и въз основа на фактическата и правна сложност на делото и при съобразяване със защитаваия в настоящото производство материален интерес, съдът определя в размер на 130 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 31/14.02.2023г., постановено по гр.д. № 267/2022г. на Костинбродския районен съд

ОСЪЖДА от В. И. В. с ЕГН ***** да заплати на „ТБД – Т.п.“ ЕАД с ЕИК ***** сумата 130 лв. – разноски във въззивното производство.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчване на препис от него.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____